

[Poul Møller.]

alle de anslag mod opsparingen, der ligger i selve de forslag, den højtærede finansminister har fremsat. I sig selv vil de ikke fremme opsparingen, men nok snarere ved deres tilstedeværelse hemme opsparingen i den kommende tid.

Men dernæst må man alvorligt overveje videregående lempelse i formuebeskatningen således som i forslaget af 1953, hvor man flyttede formueskattegrænsen op til 100 000 kr. Man må gå videre med tankegangen om, at i virksomhederne skal der være adgang til en skattelempelse eller skattefritagelse for henlæggelse til investeringsfonds, til sociale fonds, hjælpefonds for arbejdere og funktionærer, pensionsfonds, understøttelsesfonds o. lign., som skal komme de i virksomheden ansatte tilgode, når de bliver ramt af sygdom eller invaliditet, eller når de på grund af alderdom må trække sig tilbage.

I en sådan skattereform må også indgå selvpensionisternes problem. Vi har nu afvist selvpensionisterne ved ligningslovens behandling, og det må nu være opgaven under behandlingen af skattereformforslagene at få dem placeret således, at de inflationsramte i nogen måde kan få en oprejsning. Jeg vil gerne i denne forbindelse fremsætte den tanke, om man kan foretage fradrag for ældre medborgere over 65 år, f. eks. svarende til aldersrenten, så at de mennesker, der ikke får aldersrente, dog i hvert fald opnår, at de ikke skal betale skat af en indkomst, der svarer til aldersrenten.

Vi vil også gerne i de kommende forhandlinger fra det konservative folkepartis side medvirke til at få undersøgt hele problemet, om en kildebeskatning, en egentlig lønskat, som man har kaldt det, kan gennemføres herhjemme. Det er en af de ting, vi i det lange løb ikke kan blive ved at skyde fra os. Det er ganske givet, at denne tanke om lønskat har fået større og større interesse blandt skatteborgerne, og når andre lande har kunnet praktisere den,

må det undersøges, om der skulle være mulighed for at gennemføre den her i landet.

Med hensyn til ligningsproblemerne vil vi naturligvis bidrage til og kræve, at vi får et retfærdigt ligningssystem i videst mulig udstrækning, så folk kommer til at betale skat af deres faktiske indtægt, men vi vil samtidig advare imod, at man for at opnå dette lader administrationen svulme for kraftigt op. Man kan få en retfærdig ligning ad to veje, enten ved for alle indtægtsgupper og for alle personer at sørge nøje for at få den sidste toøre med eller også ved at være skønssom overfor alle personer i retning af at lade dem slippe for beskatningen af den sidste toøre. Hvad der giver lempeligst beskatning, og hvad der er det rigtigste, må undersøges i udvalget. Jeg er i hvert fald overbevist om, at der i øjeblikket går meget i svang, når man skal skrive frem og tilbage og kalde skatteborgere til torskegilde, fordi de har undladt f. eks. at opgive renten af bunden opsparing, der jo ganske givet i almindelighed ikke betragtes som en indtægt, i hvert fald ikke endnu, og som man derfor havde kunnet stillet sig meget gentil overfor. Jeg mener f. eks., at forslaget idé om, at forbrug af egne produkter skal optages til dagspris, simpelthen ikke lader sig administrere, uden at alt svulmer op i administrationen. Når de pågældende på et eller andet tidspunkt udtager noget fra deres grøn- eller kolonialvareforretning, kan man ikke senere kontrollere, om det er optaget til dagspris eller ikke. Jeg vil gerne sige, at for mig er det ikke afgørende, om man finder den sidste toøre; for mig ville et system, hvor vi var en lille smule flotte også overfor andre befolkningsgruppers mulighed for at få ekstra indtægter, være et bedre skattesystem end denne jagt efter den sidste toøre, der er tjent. Men hvadenten vi vælger den ene vej eller den anden, er vi enige i, at skattelovgivningen må bygge på det princip, at vi virkelig har en retfærdig ligning, hvorved alle indtægter beskattes ensartet overfor staten — det gælder